

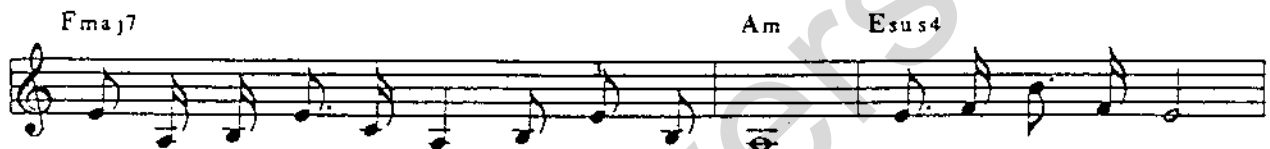
Đừng Bỏ Em Một Mình

Thơ Hoài Trinh - Phạm Duy phổ nhạc

Dau Đón

Đừng bỏ em một mình! Đừng bỏ em một mình! Trời lạnh

quá, Trời lạnh quá, sao đành bỏ em một mình? Đừng bỏ em một mình!

Đừng bỏ em một mình! Chiều lộng gió! Chiều lộng gió! Sao anh đành bỏ

em? Lời nào đó? Lời nào đó? Tiếng ân tình hay tiếng cầu kinh? Nhạc nào

đó? (bis) Nhạc gọi người hay nhạc gọi hồn? Đừng lặng thinh (bis) Với tiếng

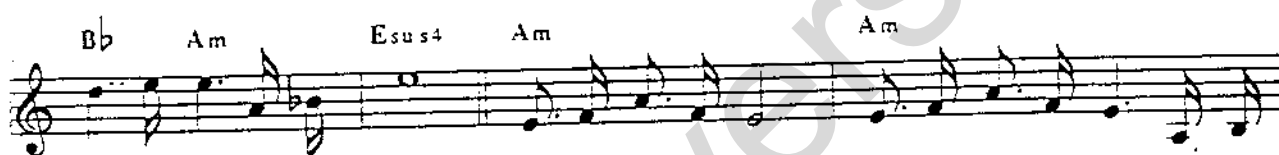
chạy, tiếng búa nện đinh. Đừng toả hương (bis) Khói hương vàng che khuất người thương!

Đừng bỏ em một mình ! Đừng bỏ em một mình ! Đường về nghĩa trang mờ mênh Đừng bỏ

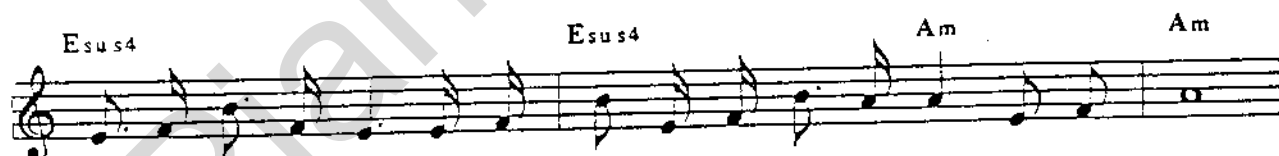
em ! Đừng bỏ em một mình ! Đừng bỏ em một mình ! Đường về nghĩa

trang lênh đênh Đừng bỏ em ! Đừng bỏ em một mình ! Đừng bỏ em một mình ! Cùng một

lũ, cùng một lũ còn trũng rĩa rục thân hình ! Đừng bỏ em một mình !

Đừng bỏ em một mình ! Một mỗ trình, một mỗ trình chênh vênh chờ cỏ xanh !

Đừng bỏ em một mình ! Đừng bỏ em một mình ! Vài ngàn đời sau nữa Vài ngàn

đời sau nữa Vài ngàn đời sau nữa Ai mái tóc còn xanh ?

Saigon 1960